

РЕШЕНИЕ

№ 1310

гр. Пловдив , 13.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и девети юли, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Габриел Р. Русев

при участието на секретаря Милена В. Георгиева
като разгледа докладваното от Габриел Р. Русев Административно
наказателно дело № 20215330204457 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН и е образувано по подадена жалба от С.А.Ш., против наказателно постановление № 11-01-745/2020, гр.София 25.05.2021г. издадено от Д.Н.Д.- ** на Агенцията за държавна финансова инспекция гр.София, с което на С.А.Ш. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 106.01 лева, за извършено нарушение на чл.17 ал.1 вр. чл. 20 ал.2 т.2 вр. чл.3 ал.1 т.2 вр. чл.176 от Закона за обществените поръчки. В жалбата сочи, че издаденото наказателно постановление е незаконосъобразно, неправилно и издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при неправилно прилагане на материалния закон. Сочи, че при издаване на наказателното постановление не бил спазен срокът по чл.34 ал.3 от ЗАНН, като АУАН бил съставен на 24.11.2020г., а наказателното постановление издадено на 25.05.2021г.- т.е. след шестмесечния срок. Оспорва компетентността на лицето, издало наказателното постановление- Д.Н.Д.. Твърденията в наказателното постановление били нелогични и неверни. В наказателното постановление се твърдяло, че на 20.08.2019г. било извършено плащане по действащ договор с „Хидроенерджи Груп“ ООД, а всъщност договорът бил прекратен на 31.07.2019г. В т.32а от параграф 2 на ДР на ЗОП в сила от 01.03.2019г. били изчерпателно посочени дейностите, които се възлагали от

секторни възложители по чл.128 от ЗОП, каквото било „Летище Пловдив“ ЕАД, тоест след 01.08.2019г. захранването с електроенергия се извършвало по реда на чл.290 от ТЗ, а не по реда на ЗОП, което от друга страна било нарушение и на чл.3 ал.2 от ЗАНН. В наказателното постановление не се съдържаха всички данни и факти, което било нарушение на чл.57 ал.1 т.5 и т.6 от ЗАНН. Административнонаказващият орган не се бил съобразил с подадените от жалбоподателя възражения. В наказателното постановление не били посочени правата на жалбоподателя в чл.79б от ЗАНН. Случаят, не бил обсъден като маловажен. Излага подробни съображения. Моли съда да отмени наказателното постановление. Претендира разноски.

Въззиваемата страна не взема становище.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят не се явява. Представява се от адв. Т.Д., който поддържа подадената жалба. Излага подробни съображения за нейната основателност. Моли съда да отмени обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание, въззиваемата страна изпраща представител- ** Е.Д., която не оспорва подадената жалба в частта относно шестмесечният срок за издаване на наказателното постановление. В останалата част счита жалбата за неоснователна. Излага подробни съображения. Намира, че са допуснати съществени процесуални нарушения. Прави възражение за прекомерност на заплатен адвокатски хонорар.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства и становището на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

В АУАН и издаденото наказателно постановление е приета за установено следната фактическа обстановка- към 20.80.2019г. (датата на преводното нареждане № 7550, на стойност 9 539.83 лева без ДДС или 11 447,

80 лева с ДДС, с което е извършен разход и превишен стойностен праг от 70 000 лева без ДДС), в село Крумово, С.А.Ш., в качеството си на ** на „Летище Пловдив“ ЕАД, село Крумово и секторен възложител по смисъла на чл.5 ал.4 т.1 от Закона за обществените поръчки, след събиране на оферти с обява по реда на чл.186 от ЗОП, във вр. с чл.20 ал.3 т.2 от ЗОП и сключен договор от 28.12.2018г. с „Хидроенерджи Груп“ ООД гр.София, е извършил разход, надвишаващ със 17 750. 31 лева без ДДС (21 300.36 лева с ДДС) минималния стойностен праг от 70 000.00 лева без ДДС, посочен в чл.20 ал.2 т.2 от ЗОП, без да е приложил предвидения в закона ред за възлагане на обществена поръчка- чрез провеждане на процедура по чл.18 ал.1 т.12 (публично състезание) или т.13 (пряко договаряне), при условията и реда на глава двадесет и пета от ЗОП, въпреки основанията за това, за възлагане на обществена поръчка с предмет „Доставка на електрическа енергия средно и ниско напрежение за нуждите на „Летище Пловдив“ ЕАД.

Общата стойност на извършения разход по договора от 28.12.2018г. с „Хидроенерджи Груп“ ООД гр. София е в размер на 87 750.31 лева без ДДС или 105 300.36 лева с ДДС. Извършените разходи надхвърлят стойностния праг със 17 750.31 лева без ДДС (21 300. 36 лева с ДДС). С деянието е нарушен чл.17 ал.1 във връзка с чл.20 ал.2 т.2 във връзка с чл.3 ал.1 т.2 във връзка с чл.176 от Закона за обществените поръчки

„Летище Пловдив“ ЕАД е със седалище и адрес на управление: гр.Пловдив, община Родопи, село Крумово. Предмет на дейност на дружеството е летищна дейност, производствено-технически и посреднически дейности, инвестиционна и инженерингова дейност, научно- развойна дейност, подготовка и квалификация на кадри, вътрешна и външна търговия, обмяна на валута, продажба на самолетни билети основна сфера на дейност-транспорт и всяка друга дейност не забранена от закона. Едноличен собственик на капитала на „Летище Пловдив“ ЕАД е Министерство на транспорта. На основание чл.219 ал.1 от ТЗ, органи на акционерното дружество са Общото събрание и Съвет на директорите, като съгласно ал.2 за едноличното акционерно дружество едноличният собственик на капитала, в случая държавата, чрез Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, решава въпросите от компетентността на Общото събрание. С чл.221 от ТЗ е определено, че при едностепенна система на

управление, дружеството се управлява и представлява от Съвет на директорите, като СД приема правила за работата си и възлага управлението на дружеството на един или няколко изпълнителни членове, избирани измежду неговите членове. Отношенията между дружеството и изпълнителния член на съвета се уреждат с договор за възлагане на управлението, който се сключва в писмена форма от името на дружеството, чрез председателя на СД. На основание чл.16 ал.5 от Устава на „Летище Пловдив“ ЕАД, дружеството се управлява и представлява от СД, който възлага с договор за управление на един от своите членове, да изпълнява длъжността „**“.

С решение от 14.12.2018г. на Съвета на директорите, за ** е избран С.А.Ш., като също така му възлага управлението на дружеството. ** представлява „Летище Пловдив“ ЕАД, организира и ръководи оперативната дейност на дружеството.

Съгласно чл.5 ал.1 т.1 от ЗОП Секторни възложители са представляващите публичните предприятия и техни обединения, когато извършват една или няколко секторни дейности. Според чл.123 т.5 от ЗОП Секторни дейности са дейности, свързани с експлоатация на географска област. В чл.128 ал.1 от ЗОП е посочено, че дейности, свързани с експлоатацията на географска област, са дейности, които имат за цел осигуряване ползването на летища. „Осигуряване ползването на летища“ е извършване на дейности по поддържането на летателното поле и развитието на инфраструктурата на летището, ограничаването и отстраняването на препятствия, поддържането на визуалните сигнални средства, аварийно-спасителното и противопожарно осигуряване на полетите на територията на летището и в неговата околност, охраната на летището, сигурността на полетите съгласно т.32а на параграф 2 от ДР на ЗОП (ДВ бр.86 от 2018г., в сила от 01.03.2019г.)

С.А.Ш. в качеството си на **- представляващ „Летище Пловдив“ ЕАД, село Крумово съгласно договор за възлагане на управлението от 27.12.2018г. е секторен възложител по смисъла на чл.5 ал.4 т.1 от ЗОП. През периода от 23.02.2018г. до 14.12.2018г. ** на „Летище Пловдив“ ЕАД е Х.Д.Щ.. Х.Д.Щ.- ** на „Летище Пловдив“ ЕАД и възложител на обществени поръчки по

смисъла на чл.5 ал.4 т.1 от ЗОП е открил възлагането на поръчка с предмет „Доставка на електрическа енергия средно и ниско напрежение за нуждите на „Летище Пловдив“ ЕАД, на стойност по чл.20 ал.3 от ЗОП (от 30 000.00 лева до 70 000.00 лева без ДДС), като е публикувал на 05.11.2018г. на профила на купувача обява за събиране на оферти, както и документация за участие в обществената поръчка и образци на документи. Обявата е изготвена по утвърдения образец (приложени № 20, към чл.187 ал.1 от ЗОП) и отговаря на изискванията на чл.187 и чл.188 от ЗОП. Поръчката е с прогнозна стойност в размер на 70 000.00 лева, без ДДС. След двукратно удължаване на срока за получаване на оферти със заповед № 134/ 30.11.2018г. Х.Д.Щ.- ** на „Летище Пловдив“ ЕАД и възложител на обществени поръчки по смисъла на чл.5 ал.4 т.1 от ЗОП е назначил комисия от трима членове, която да получи, разгледа и оцени постъпилите оферти за участие. Комисията е оценила допуснатата до оценяване оферта на „Хидроенерджи Груп“ ООД и съгласно предварително определен критерий „най-ниска цена“ е класирала същата на първо и единствено място с предложение от 111, 00000 лева без ДДС за 1 МВтч нетна активна електрическа енергия. Комисията е приключила работа на 04.12.2018г., съставила е протокол подписа от всички членове, който е предаден за утвърждаване от възложителя на същата дата. Протокола е утвърден от възложителя на 05.12.2018г.

На 28.12.2018г. е сключен договор за доставка на електроенергия средно и ниско напрежение между „Летище Пловдив“ ЕАД- възложител и „Хидроенерджи Груп“ ООД- изпълнител по цени съгласно ценовото предложение на изпълнителя. От страна на възложителя договорът е подписан от С.А.Ш.- изпълнителен директор на „Летище Пловдив“ ЕАД. Договорът е сключен за срок от 6 месеца и влиза в сила от датата на регистрация на първия регистриран график. По този договор през 2019г. е доставена електроенергия, за която изпълнителят е издал 7 броя фактури на обща стойност 87 750.31 лева, без ДДС или 105 300. 36 лева с ДДС, които към 20.09.2019г. са изплатени и договорът е приключен.

Към 20.08.2019г. с преводно нареждане № 7550, подписано от С.А.Ш.- ** на „Летище Пловдив“ ЕАД е изплатена фактурираната електроенергия по фактура № 5948/ 31.07.2019г. на стойност 9 539.83 лева без ДДС или 11 447. 80 лева с ДДС. С извършеният разход е превишен стойностният праг от

70 000.00 лева без ДДС. Извършените разходи за доставена електроенергия надхвърлят стойностният праг със 17 750.31 лева без ДДС (21 300.36 лева с ДДС) С деянието е нарушен чл.17 ал.1 във връзка с чл.20 ал.2 т.2 във връзка с чл.3 ал.1 т.2 във връзка с чл.176 от Закона за обществените поръчки. Мястото на извършване на нарушението е „Летище Пловдив“ ЕАД, с. Крумово, община Родопи, област Пловдив, при и по повод изпълнение на служебни задължения. Нарушението е за първи път и е установено при извършена финансова инспекция на „Летище Пловдив“ ЕАД, възложена на основание чл.10 ал.1 т.3 и чл.5 ал.2 от ЗДФИ, със заповеди № ФК-10-833/15.06.2020г., № ФК-10-903/30.06.2020г., № ФК-10-1347/24.09.2020г., № ФК-10-1504/23.10.2020г. и № ФК-10-1634/20.11.2020г. на директора на АДФИ. На основание чл.256 ал.1 от ЗОП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 106.01 лева.

От показанията на свид. В.Т. се установява, че през 2020г. им било възложено да извършат финансова инспекция, в хода на която установили нарушения за Закона за обществените поръчки, за което съставили АУАН. Установява се, че плащането по фактурата е извършено по сключения договор. По време на съставянето на АУАН е нямало възражения от страна на нарушителя. Съдът дава вяра на показанията на свидетеля, тъй като са логични, последователни и кореспондират с останалите събрани по делото доказателства.

Гореизложената фактическа обстановка в АУАН и наказателното постановление, съдът прие за съответна и отговаряща на осъществилото се в действителността. В конкретния случай, констатациите в АУАН не се опровергават от събраните по делото доказателства. Всъщност, изцяло се потвърждават от показанията на актосъставителя присъствал при съставянето на АУАН, който в съдебно заседание изрично потвърди констатациите в АУАН. При непосредствения си разпит пред съда същият потвърди с детайли, отразената в АУАН фактическа обстановка, която е възприел лично и непосредствено. Поради изложеното съдът намира, че са налице основания да се даде пълен кредит на доверие на показанията на актосъставителя при съставяне на АУАН.

Настоящият съдебен състав изгради своите фактически изводи въз

основа на и събраните по делото писмени доказателства- резолюция № 11-01-745/ 25.11.2020г., справка изх.№ 592-1/13.11.2020г. за отговорните длъжностни лица при „Летище Пловдив“ ЕАД за периода от 01.01.2018г. до 31.12.2019г., договор за възлагане на управление от 27.12.2018г., обява за обществена поръчка на стойност по чл.20 ал.3 от ЗОП, заповед № 134/ 30.11.2018г. за назначаване на комисия за провеждане на процедура за възлагане на обществена поръчка чрез събиране на оферти с обява, протокол от 05.12.2018г. за получаване, разглеждане и оценка на офертите по обществена поръчка чрез събиране на оферти, договор от 28.12.2018г. за доставка на електрическа енергия средно и ниско напрежение за нуждите на „Летище Пловдив“ ЕАД, справка изх.№ 600/ 20.11.2020г. подписана от жалбоподателя, относно отчетните разходи за доставки на електрическа енергия от „Летище Пловдив“ ЕАД, с. Крумово, обл.Пловдив по договор от 28.12.2018г. с „Хидроенерджи груп“ ООД по фактури и плащания, седем броя фактури, ведно със платежни нареждания от които и процесната фактура № 5948 от 31.07.2019г. на стойност 11 447.80 лева, издадена по договор от 28.12.2018г., приложение към нея и преводно нареждане за сумата от 11 447.80 по фактура № 5948 от 31.07.2019г.

Настоящият съдебен състав намира за необходимо да посочи, че не дава вяра на приложеното по делото писмо с изх.№ ХЕ 019- 3751/ 27.06.2019г. от „Хидроенерджи Груп“ до ** на „Летище Пловдив“, в което е посочено, че сключеният между страните договор за доставка на електрическа енергия изтичал на 31.07.2019г. Този доказателствен източник, както и другите с идентично съдържание, са в пълно противоречие и в изолация от всички други събрани по делото доказателства. Писмото не кореспондира с нито едно събрано по делото доказателства. Напротив, от приложените по делото справка изх.№ 600/ 20.11.2020г., подписана от жалбоподателя, относно отчетните разходи за доставки на електрическа енергия от „Летище Пловдив“ ЕАД, с. Крумово, обл.Пловдив по договор от 28.12.2018г. с „Хидроенерджи груп“ ООД по фактури и плащания се установява, че издадените фактури и извършеното процесно плащане са отнесени и са извършени в изпълнение на сключения между страните договор за доставка на електрическа енергия. Това обстоятелство се установява и от самия договор, в който е посочено, че договърът се прекратява с изтичане на 6 месечен срок, считано от първата

регистрация на първия регистриран график- чл.2 от договора. Първата фактура по договора е издадена на 28.02.2019г. и е платена на 25.03.2019г., съответно договорът продължава действието си 6 месеца след този срок, респ. плащането е извършено на основание валиден и действащ договор за доставка между страните. Всъщност, нелогично е да се твърди, че договорът е прекратен след като в издадените от „Летище Пловдив“ ЕАД и подписани от жалбоподателя справки, а и подписано платежно нареждане за процесната сума се посочва изрично, че извършеното процесно плащане е извършено въз основа на сключеният между тях договор за доставка на електрическа енергия. Ето защо, настоящият съдебен състав на кредитира приложеното по делото писмо, тъй като намира, че същото е съставено за целите на настоящото производство и не намира опора в доказателствата по делото.

Съдът не предоставя доказателствена тежест и на изпратеното от „Летище Пловдив“ ЕАД до г-н В.Т.- **, писмо, с което се прави неуспешен опит за опровергаване на съдържанието на изпратената и подписна от жалбоподателя справка изх.№ 600/ 20.11.2020г. Това е така, тъй като справка изх.№ 600/ 20.11.2020г. е първа по реда си и е изцяло в синхрон със всички събрани по делото доказателства. А справка изх.№ 603/ 25.11.2020г. според настоящият съдебен състав е съставена единствено да обслужи настоящото производство и не отговаря на обективната действителност. Всъщност, подписаната от жалбоподателя, първа по реда си, справка изх.№ 600/ 20.11.2020г, съдържа неизгодни за издателя си- жалбоподателя факти, и се ползва с материална обвързваща съда доказателствена сила, за фактите и обстоятелствата посочени в нея. В подкрепа на този извод е изричното посочване в процесната фактура № 5948 от 31.07.2019г. на стойност 11 447.80 лева, издадена по договор от 28.12.2018г., приложение към нея и преводно нареждане за сумата от 11 447.80 по фактура № 5948 от 31.07.2019г., че фактурата се издава въз основа на сключения между страните договор за доставка на електрическа енергия от 28.12.2018г., а извършеното процесно плащане на стойността на фактурата е, въз основа на издадената фактура по договора. Ето защо съдът намира, че посочените в писмото обстоятелства не отговарят на обективната действителност.

Издадената процесна фактура № 5948 от 31.07.2019г. на стойност 11 447.80 лева, издадена по договор от 28.12.2018г., приложение към нея и

преводно нареждане за сумата от 11 447.80 по фактура № 5948 от 31.07.2019г., кореспондират изцяло със събраните по делото доказателства- договор доставка на електрическа енергия, справка изх.№ 600/ 20.11.2020г и показанията на актосъставителя.

Съдът, като взе предвид така установената фактическа обстановка, намира за установено от правна страна следното:

На базата на всички събрани по делото доказателства, съдът приема за установено, че действително по времето, на мястото и по начинът отразен в АУАН и наказателното постановление, жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение.

Компетентността на наказващият орган за издаване на наказателни постановления се извлича от приложените по делото заповед № 3МФ-328/ 19.04.2021г. на Министъра на финансите и заповед № 3МД-461/ 25.05.2021г. на Министъра на финансите. Ето защо, направеното възражение на жалбоподателя в тази насока е неоснователно.

Следва да се вземе предвид, че в нормата на чл.42, ал.1 т.1 до т.10 от ЗАНН, законодателят изчерпателно е определил реквизитите, които следва да съдържа АУАН. В конкретния случай, съставеният АУАН съдържа всички изискуеми реквизити- посочено е собственото, бащиното и фамилно име на актосъставителя, датата на съставяне на акта, датата и мястото на извършване на нарушението, описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, законовите разпоредби, които са нарушени, собственото, бащиното и фамилното име и възрастта на нарушителя, точния му адрес и местоработата, единен граждански номер, а в случай че е чужденец - имената, точния адрес, дата на раждане, а ако има информация за това - и място на раждане, по паспорт или заместващ го документ за пътуване с посочване на номер, дата на издаване и издател на документа, имената, точните адреси и датата на раждане на свидетелите, обясненията или възраженията на нарушителя, ако е направил такива, имената и точните адреси на лицата, които са претърпели имуществени вреди от нарушението, единен граждански номер и опис на писмените материали и на иззетите вещи, ако има такива, и кому са поверени за пазене. Спазени са изискванията посочени в чл.43 ал.1 и сл.от ЗАНН, като при съставянето на АУАН, същият е подписан от

съставителя и един от свидетелите посочени в него, предявен е на нарушителя да се запознае със съдържанието му и да го подпише. Препис от акта е връчен на нарушителя.

Спазен е срокът предвиден в разпоредбата на чл. 261 ал.1 от ЗОП, в която се сочи, че актовете за установяване на нарушения по този закон се съставят от длъжностни лица на Агенцията за държавна финансова инспекция в срок 6 месеца от деня, в който нарушителят е открит от органи на агенцията при извършване на финансова инспекция или проверка, но не по-късно от три години от извършването на нарушението.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е спазен срокът предвиден в разпоредбата на чл.34 ал.3 от ЗАНН. В случая, АУАН е издаден на 24.11.2020г., а последният ден за издаване на наказателното постановление е 24.05.2021г. Наказателното постановление е издадено на 25.05.2021г. 24-ти май е ден на светите братя Кирил и Методий, на българската азбука, просвета и култура и на славянската книжовност и е национален празник и обявен за неприсъствен. Предвид това, шестмесечният срок за издаване на наказателното постановление изтича на 25.05.2021г., съгласно разпоредбата на чл.84 от ЗАНН и субсидиарно приложимия чл.183 ал.4 от НПК, тоест срокът за издаване на наказателното постановление е спазен.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че извършеното процесно плащане на 20.08.2019г. не е било извършено въз основа на сключения между тях договор за доставка на електрическа енергия от 28.12.2019г. Настоящият съдебен състав приема, че извършеното процесно плащане на 20.08.2019г. на стойност 11 447.80 лева е извършено в изпълнение на валидно действащия, сключен между „Летище Пловдив“ЕАД и „Хидроенерджи Груп“ ООД, на 28.12.2019г., договор за доставка на електрическа енергия средно и ниско напрежение за нуждите на „Летище Пловдив“ ЕАД. Този извод се подкрепя от всички събрани по делото доказателства в това число- в посочената фактура № 5948 от 31.07.2019г. на стойност 11 447.80 лева и в приложението към нея е посочено, че същата е издадена по договор от 28.12.2018г. В платежното нареждане, с което е изпълнена фактурата и платено по нея е посочено, че сумата от фактурата 11 447.80 лева се заплаща с основание „фактура 5948/ 31.07.2019г.“ и

„енергия“. Всъщност, в чл.2 от сключеният договор за доставка на електрическа енергия е посочено, че се сключва за срок от шест месеца и влиза в сила от датата на регистрация на първия регистриран график. Първата фактура по договора е издадена на 28.02.2019г., за потреблението и доставената електрическа енергия за месец февруари и е платена на 25.03.2019г. Съответно датата на регистрация на първия регистриран график е месец февруари 2019г., а според сключения договор шестмесечният срок на действието му изтича в края на месец юли 2019г. включително, тоест извършеното плащане на 20.08.2019г. е извършено в изпълнение на графика и консумираната електрическа енергия за месец юли 2019г, видно от фактурата, приложението към нея и платежното нареждане, а и в изпълнение на договора.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че с уведомлението изпратено с писмо с изх.№ ХЕ- 019- 3751/ 27.06.2019г. от „Хидроенерджи Груп“ ООД до „Летище Пловдив“ ЕАД , договорът за доставка на електроенергия се прекратявал. Изпращането на цитираното уведомление не се отразява върху валидността и действието на сключения договор за доставка на електроенергия. Това е така, тъй като в чл.21 от договора за доставка от 28.12.2019г. са посочени изчерпателно условията, при които договорът се прекратява и сред тях не фигурира правото на едностранно прекратяване на договора от страна на изпълнителя- „Хидроенерджи Груп“ ООД. На по-голямо основание в чл.22 от договора е посочено, че прекратяването на договора не освобождава възложителя от задължението му да изплати всички фактурирани дължими до момента суми за доставената електрическа енергия. Всъщност, според трайната съдебна практика, приемането на фактура, осчетоводяването ѝ в счетоводството на дружеството, подписването ѝ, заплащането ѝ с посоченото конкретно основание за плащане, безусловно и неотменимо означава признание за съществуването на сключен договор, в случая сключен договор за доставка на електроенергия.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че след 01.08.2019г. захранването с електроенергия се извършвало по реда на чл.290 от ТЗ, а не по реда на ЗОП. Действително, съгласно т.32а от параграф 2 на ДР на ЗОП (ДВ, бр.86 от 2018г., в сила от 01.03.2019г.) „осигуряването ползването на летища“ е извършване на дейности по поддържането на летателното поле и развитието

на инфраструктурата на летището, ограничаването и отстраняването на препятствия, поддържането на визуалните сигнални средства, аварийно-спасителното и противопожарно осигуряване на полетите на територията на летището и в неговата околност, охраната на летището, сигурността на полетите. На първо място, според настоящият съдебен състав, осигуряването на електрическа енергия за нуждите на „Летище Пловдив“ ЕАД, несъмнено е свързано с горепосочените дейности, по осигуряване ползването на летища, тъй като немислимо би било използването, стопанисването, поддържането на визуалните сигнални средства и сигурността на полетите да се осъществява без електроенергия. На второ място, в чл.15 ал.1 т.4 от ЗОП, законодателят изчерпателно е посочил изключенията по приложения на ЗОП за секторни възложители, какъвто несъмнено е „Летище Пловдив“ ЕАД, като от приложното поле изрично е изключил възложителите, които съгласно чл.128 т.1 от ЗОП извършват дейности, които имат за цел осигуряване ползването на летища и морски или вътрешни пристанища или други терминали от превозвачи по въздушни, морски или вътрешни водни пътища, какъвто е настоящият случай. Т.е. секторният възложител „Летище Пловдив“ ЕАД е бил длъжен да приложи ЗОП, а не Търговския закон. В подкрепа на този извод е и разпоредбата на чл.16 от ЗОП, в която се сочи, че възложителите не могат да се позовават на изключенията по чл.15, когато не са налице предвидените в закона основания.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че наказателното постановление не съдържало правата на жалбоподателя посочени в чл.79б от ЗАНН. В конкретния случай, видно от подадената жалба против издаденото наказателно постановление, нарушителят желае да го обжалва и по никакъв начин нито в хода на цялото административно-наказателно производство, нито пред настоящата инстанция е дал индиция, че желае да заплати наложеното му наказание. Предвид това, непосочването в наказателното постановление, че нарушителят може да заплати 80 % от глобата в 14-дневен срок от връчването на наказателното постановление не се е отразило по никакъв начин, както на правото му на защита, така и на правото му да разбере в точно какво административно нарушение е обвинен, а и жалбата срещу наказателното постановление е подадена много преди изтичане на този 14-дневен срок. Ако нарушителят действително е имал намерението да

заплати наложената му глоба, то е могъл да стори това, тъй като в наказателното постановление е посочена банковата сметка, по която може да внесе сумата пари.

Настоящият съдебен състав намира, направеното от жалбоподателя възражение, че наказателното постановление не отговаря на изискванията посочени в чл.57 ал.1 т.5 и т.6 от ЗАНН, за основателно.

В конкретният случай, правилно обявената обществена поръчка за доставка на електрическа енергия е обявена по реда на чл.20 ал.3 т.2 от ЗОП, а не по реда на чл.20 ал.2 т.2 от ЗОП, тъй като доставката на електроенергия е изрично изключена от приложното поле на Приложение № 2 от преходните и заключителни разпоредби на Закона за обществените поръчки. Съответно, съгласно чл. 17, ал. 1 от ЗОП възложителите са длъжни да приложат предвидения в закона ред за възлагане на обществена поръчка, когато са налице основанията за това. От доказателствата по делото се установява, че стойността на електрическата енергия надвишава стойностния праг на обявената обществена поръчка по чл.20 ал.3 т.2 от ЗОП, като възложителят е бил длъжен да приложи предвидения в закона ред за възлагане на обществена поръчка. Този предвиден в закона ред, въобще не е приложен. Следователно, жалбоподателят в качеството му на ** на „Летище Пловдив“ ЕАД и секторен възложител по смисъла на чл.5 ал.4 т.1 от ЗОП, е следвало да бъде санкциониран на основание чл.256 ал.2 от ЗОП, а не по реда на чл.256 ал.1 от ЗОП, както е приел, административнонаказващият орган. Налице е противоречие между приетата правна квалификация на твърдяното нарушение и приложената санкционна норма. В наказателно постановление са изложени твърдения, че нарушителят е извършил разход, надвишаващ минималния стойностен праг посочен в чл.20 ал.2 т.2 от ЗОП. Действително, нарушителят е извършил разход, надвишаващ минималният стойностен праг, но на разпоредбата на чл.20 ал.3 т.2 от ЗОП, а не на чл.20 ал.2 т.2 от ЗОП, тъй като обявената обществена поръчка и подписаният договор в резултат на това, правилно са проведени по реда на чл.20 ал.3 т.2 от ЗОП. Посоченото представлява съществено нарушение императивната разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН, доколкото е ограничило правото на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице да узнае в какво точно се състои противоправното му поведение и коя правна норма е нарушил,

респективно – да организира своевременно и пълноценно защитата си. В този смисъл/Решение № 448 от 2.03.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 60/2021г./

Налице е противоречие между направената правна квалификация на разглежданото нарушение и приложената санкционна норма. Посоченото обуславя незаконосъобразността на процесното наказателно постановление и представлява самостоятелно и достатъчно основание за отмяната му.

В приложимата редакция нормата на чл.256 от Закона за обществените поръчки, съдържа две алинеи със следното съдържание:

ал.1 Възложител, който възложи обществена поръчка, като сключи договор или извърши разходи или поеме задължение за извършване на разходи, с което се достига или надвишава минималния стойностен праг по чл. 20, ал. 1 или 2, без да приложи процедура по чл. 18, ал. 1 съобразно стойността на поръчката при наличие на основания за това, се наказва с глоба в размер 2 на сто от стойността на сключения договор с включен ДДС, а когато няма писмен договор - от извършения разход или от поетото задължение за извършване на разход, но не повече от 50 000 лв.

ал.2 Възложител, който възложи обществена поръчка, като сключи договор или извърши разходи или поеме задължение за извършване на разходи, с което се достига или надвишава минималния стойностен праг по чл. 20, ал. 3, без да приложи предвидения в закона ред за възлагане на обществената поръчка съобразно стойността на поръчката при наличие на основания за това, се наказва с глоба в размер 1 на сто от стойността на сключения договор с включен ДДС, а когато няма писмен договор - от извършения разход или от поетото задължение за извършване на разход, но не повече от 10 000 лв.

Тълкувайки посочените разпоредби, настоящият съдебен състав намира, че приложното поле на чл.256 ал.1 от ЗОП обхваща хипотезите, в които се надвишава минималният стойностен праг предвиден в чл.20 ал.1 и ал.2 от ЗОП, без да е приложена процедурата по чл.18 ал.1 от ЗОП. А приложното поле на чл.256 ал.2 от ЗОП обхваща хипотезите, в които се надвишава минималният стойностен праг предвиден в чл.20 ал.3 от ЗОП, какъвто е конкретният случай, като без да е приложил която и да е процедура за

възлагане на обществена поръчка. Основният разграничителен критерий е, дали вече обявената обществена поръчка и надвишеният минимален праг по нея е по реда на чл.20 ал.2 или по чл.20 ал.3 от ЗОП. Ако обявената поръчка е по реда на чл.20 ал.2 от ЗОП и законът е налагал провеждането на процедура по чл.18 ал.1 от ЗОП- нарушението е по чл.256 ал.1 от ЗОП, а ако обявената поръчка е била по реда на чл.20 ал.3 от ЗОП и законът налага провеждането на процедура за възлагане на обществена поръчка, без ограничение, то нарушението е по чл.256 ал.2 от ЗОП. При това положение, тъй като в конкретния случай, според обстоятелствената част на АУАН и наказателното постановление, нарушителят не е приложил абсолютно никаква процедура за обществена поръчка на доставената електрическа енергия, коректната санкционна норма, приложима спрямо нарушителя е чл.256 ал.2 от ЗОП, а не тази по чл.256 ал.1 от ЗОП. В този смисъл /Решение № 6053 от 26.05.2020 г. по адм. д. № 8003/2019 г. на ВАС, Решение № 8188 от 03.06.2019 г. по адм. д. № 10012/2018 г. на ВАС, Решение № 10172 от 26.07.2018 г. по адм. д. № 1864/2018 г. на ВАС, Решение № 848 от 23.04.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 211/2021 г., Решение № 1141 от 7.06.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 879/2021 г., Решение № 1117 от 3.06.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 1174/2021 г./

Настоящият съдебен състав намира, че горепосоченият порок е съществен и неотстраним в съдебната фаза на процеса и накърнява както гарантираното от закона право на защита на жалбоподателя, така и правото му да разбере точно в какво административно нарушение е обвинен.

Съгласно чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН сред задължителните реквизити на АУАН и наказателното постановление са описание на фактическите признаци на нарушението и посочване на нарушените правни норми, а конкретно за НП (като властнически санкционен акт) и на санкционната норма, въз основа на която се налага наказанието. Същевременно е безспорно, както в теорията, така и в съдебната практика, че АУАН е акта в административно-наказателното производство, аналогичен на обвинителния акт в наказателния процес, който определя предмета на доказване по делото. АУАН очертава нарушението, с неговите съставомерни фактически признаци от обективна и субективна страна, връзката между инкриминираното деяние и лицето, сочено като нарушител и надлежната правна квалификация. Срещу тези

факти и право нарушителят следва да се брани, като гарантирането в максимална степен на правото му на защита изисква той да бъде запознат с тях още от началото на административно-наказателен процес, т.е. от момента на съставяне и предявяване на АУАН (по аргумент от чл. 42, т.4 и т.5 ЗАНН, вр. чл. 40, ал.1 ЗАНН, вр. чл. 43, ал.1). В този смисъл са и задължителните указания на имащото базисно значение за наказателния процес. Тълкувателно решение № 2 от 07.10.2002 г. по н. д. № 2/2002 г., ОСНК на ВКС, в което е прието, че сред задължителното съдържание на обвинителния акт е пълното, точно и ясно посочване на всички съставомерни фактически обстоятелства и на правната квалификация. Пороците при словесната или юридическа формулировка, водещи до неяснота в описанието на фактическите и/или правните рамки на повдигнатото обвинение са винаги съществени и непоправимо накърняват правото на защита на наказаното лице. Доколкото с АУАН реално се повдига и предявява административното обвинение, гореизложените стандарти от практиката на ОСНК на ВКС, следва на основание 84 ЗАНН да бъдат съотнесени и към неговото съдържание. Наказателното постановление от своя страна е властническият правораздавателен акт, издаден от компетентен орган, с който дееца бива санкциониран за извършеното административно нарушение. То се явява аналога в административно наказателния процес на присъдата от общото наказателно производство. От тази му същност следва, че към неговата форма и съдържание следва да се поставят същите завишени изисквания, както към АУАН. В този изричен смисъл са и задължителните разрешения на основополагащото ППВС 1/1953, съгласно което всеки правораздавателен акт, с който се ангажира отговорността на даден правен субект следва задължително да съдържа пълно, точно и ясно изложение на всички съставомерни фактически положения, които се приемат за установени, както и приложимите към тях правни норми. От гореизложеното следва, че за да бъде законосъобразно ангажирана отговорността на дееца следва да е налице пълно съответствие между сочените в АУАН и НП факти, правната квалификация, под която те са подведени от контролните органи и приложената санкционна норма. Всяко разминаване между предявените на дееца факти и приложените нормативни разпоредби, освен че представлява неправилно приложение на материалния закон, неминуемо води и до съществено ограничаване правото на защита на санкционирано лице,

доколкото то се поставя в невъзможност да разбере какви точно са правните рамки на нарушението, за което е санкционирано- тези които следват от надлежно предявените факти или тези, които следват от приложените от наказващия орган правни норми. По аргумент за обратното при неправилна квалификация на изложените в АУАН и НП факти и/или неправилно определена санкционна норма наказателното постановление следва безусловно да се отмени. Посочването в АУАН и НП на неправилна правна квалификация и/или санкционна норма представлява порок в дейността на контролните органи, който няма как да бъде саниран на етап съдебно следствие, доколкото се касае не за доказателствен дефицит, а за ненадлежно предявено обвинение, като този порок не е от естество да бъде отстранен чрез събиране на допълнителни доказателства. Следва да се отбележи и че за съда не съществува процесуална възможност за първи път да издири и да приложи сам коректната материално правна или санкционна норма, ако те не са надлежно очертани или са погрешно посочени в АУАН и НП. Да се процедира по обратен начин означава деецът да бъде поставен в положение да разбере кои са правните норми, които е нарушил и явяващи се основание за ангажиране на отговорността му, едва след като наказанието вече реално му е наложено, което е изцяло несъвместимо с правото му на защита. Не на последно място следва да се посочи, че ако съдът служебно издири и накаже дееца за релевантните материално правна и санкционна норма, без те да са надлежно индивидуализирани в АУАН и НП, то същият би влезнал в непреодолимо противоречие с контролно- отменителните си правомощия в производството по чл. 63 ЗАНН и на практика недопустимо би иззел и встъпил в правомощията на наказващия орган. В тази връзка следва да се отбележи, че чл. 53, ал.2 ЗАНН допуска издаване на НП и ако при съставяне на АУАН са допуснати нарушения на процесуалните правила, които обаче не са ограничили съществено процесуалните права на наказваното лице. В случая обаче констатираните пороци в съдържанието се отнасят както до АУАН, така и до НП, поради което и чл. 53, ал.2 ЗАНН е неприложим. Ако се допусне тълкуване, според което съдът може сам, за първи път със своя акт да установява съставомерните фактически положения и правни норми, които до този момент не са надлежно предявени на дееца, то на практика би се достигнало до заобикаляне и елиминиране на цялата уредена в ЗАНН процедура по повдигане, предявяване и защита по административното

обвинение.

За пълнота следва да се отбележи, че случая не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от подобни нарушения на ЗОП, доколкото не са изложени твърдения, а не са и представени доказателства, за наличие на обстоятелства, които да я понижават, поради което и чл. 28 ЗАНН е неприложим.

Предвид гореизложеното, издаденото наказателно постановление е незаконосъобразно и издадено при нарушение на материалния и процесуалния закон и следва да се отмени.

При този изход на спора, на основание чл. 63, ал.3 ЗАНН право на разноси има жалбоподателят. Същият е доказал реалното заплащане на 450.00 лева адвокатски хонорар за процесуално представителство в производството, доколкото съгласно т.1 от ТР 6/2012 ОСГТК на ВКС, договорът за правна защита и съдействие има характер на разписка за изплатената в брой сума. Въззиваемата страна е направила възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар, като в тази връзка следва да се отбележи, че се споделят доводите ѝ, че с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото, която е ниска и не се отличава от типичната за подобен вид нарушения; имуществения интерес от водене на делото – глоба в общ размер от 2106.01 лева; вида на осъществената адвокатска защита и съдействие, а именно изготвяне на жалбата и участие в открито заседание, следва да се присъди минималния размер съгласно чл. 18, ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за адвокатска защита и съдействие, изразила се не само в изготвяне на жалбата, но и реално процесуално представителство. В случая обаче уговорения и заплатен размер от 450.00 лева не съответства на минималните размери, предвидени в чл. 18, ал.2, вр. чл. 7, ал.2, т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения в приложимата редакция за процесуално представителство, при материален интерес от 1000.00 до 5000.00 лева. Минималният размер на адвокатско възнаграждение в случая е 377.43 лева и в този си вид, следва да бъде присъден.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, Районен съд- Пловдив

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 11-01-745/2020, гр.София 25.05.2021г. издадено от Д.Н.Д.- ** на Агенцията за държавна финансова инспекция гр.София, с което на С.А.Ш., ЕГН: *****, адрес: **, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 106.01 лева, за извършено нарушение на чл.17 ал.1 вр. чл. 20 ал.2 т.2 вр. чл.3 ал.1 т.2 вр. чл.176 от Закона за обществените поръчки

ОСЪЖДА Агенция за държавна финансова инспекция, към Министерство на финансите, да заплати на С.А.Ш., ЕГН: *****, адрес: **, сумата от 377.43 лева, разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Административен съд гр.Пловдив, по реда на АПК.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:.....

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____